

מ"ת 10488/04/22 - מדינת ישראל נגד חסן קשקוש

בית המשפט לתעבורה תל אביב

מ"ת 10488-04-22 מדינת ישראל נ' קשקוש(עציר)
תיק חיצוני: 204280/2022

בפני	כבוד השופט עמית בר
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	חסן קשקוש (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים, על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו 1966, וזאת במקביל להגשת כתב אישום;

כפי שמפורט בכתב האישום שהוגש לבית המשפט ביום 26.04.22, נפסל המשיב מלנהוג או להחזיק ברשיון נהיגה בתאריך 10.02.22 בנוכחותו עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, במסגרת תיק מ"ת 1299-02-22.

בתאריך 25.04.22 בשעה 17:05 נהג המשיב ברכב תפעולי מסוג 'גולפית' בקלנסווה סמוך לקליית עייאד, בהיותו פסול לנהיגה ביוזעין.

בנוסף, נהג המשיב בידיעה כי הוא אינו אוזח רישיון נהיגה תקף אשר פקע בתאריך 14.03.2016 וללא ביטוח תקף לסוג הרכב.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר ולפסילה עד תום ההליכים המשפטיים כנגד המשיב.

בעקבות מידע מודיעיני, נצפה המשיב נוהג בכלי רכב בכבישי קלנסווה כאשר ברכב יושב ילד לצדו.

בתאריך 26.4.22 התקיים הדיון הראשון בתיק וב"כ המשיב ביקש לדחות את הדיון ליום 27.04.22 לצורך לימוד חומר הראיות.

בתאריך 27.04.22 התקיים דיון וטענו הצדדים לעניין הראיות ולחלופה.

נקבע דיון ליום 1.5.22 בעקבות - חוות דעת, שהוגשה על ידי המבקשת לאחר סיום הדיון.

במועד זה בו שמעתי השלמת טיעון על ידי הצדדים לעניין חוות הדעת וכן לעניין והאישור לביצוע פעולת החקירה לאחר הגשת כתב האישום.

טענות הצדדים:

טענות ב"כ המבקשת:

ב"כ המבקשת טענה כי המשיב פסול לנהיגה ביוזעין ואינו אוזח ברישיון נהיגה בתוקף משנת 2016.

עוד טענה כי בנוסף לכך הפר את תנאי מעצר הבית זו הפעם השנייה.

המשיב

בחודש ספטמבר 21 שוחרר המשיב בתיק מ"ת 1562-09-21 בתנאים מגבילים לאחר שנהג בפסילה.

בחודש פברואר השנה הפר תנאי מעצר בית בתיק מ"ת 1299-02-22 שנקבעו תוך ביצוע עבירה נלווית של נהיגה בזמן בפסילה. בהמשך הוא שוחרר בהסכמה בתנאים מגבילים לאור מצבו הרפואי.

עתה נעצר שוב לאחר שהפר את תנאי מעצר בית בפעם השנייה, תוך כדי ביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

עוד טענה כי מדובר במשיב שנוהג לכאורה בפעם הרביעית בזמן פסילה. הפנתה ל- 2 תיקי מב"ד. פירטה כי המשיב הורשע ביום 27.04.21 בגין עבירות של רישיון נהיגה שפקע ונהיגה בזמן פסילה וכי בתיק זה ישנו מאסר מותנה של 6 חודשים.

בעקבות טענותיו של ב"כ המשיב כי לא הוכח שהרכב עליו נהג המשיב הינו רכב מסוג **גולפית**, טענה כי מדובר באותה 'גולפית' אשר בה נהג המשיב במסגרת תיק מ"ת 1305-02-22 והפנתה לכתב האישום (להלן: **התיק הראשון**) בו מואשם המשיב בנהיגה ברכב דומה.

בנוסף לכך, הואיל ובתיק שבפני לא נמצאה חו"ד לגבי סוג הרכב - ב"כ המבקשת הציגה חוות דעת של סיר בוחן לגבי ה'גולפית' שבה נתפס המשיב נוהג בפסילה בתיק הראשון. חוות הדעת נכתבה בתאריך 31.1.22 לצורך התיק הראשון.

ב"כ המבקשת הפנתה לתמונות בתיק החקירה נשוא תיק זה (להלן: **התיק השני**) בהן ניתן לראות תמונות מחלקי הרכב, ובקשה ללמוד כי הנתונים זהים לנתונים של חוות הדעת אשר בתיק הראשון. לכן טענה כי מאחר ומדובר באותו הרכב הרי שהמשיב נהג על רכב הדורש רישיון נהיגה ומכאן שנהג בפסילה. חוות הדעת סומנה על ידי **ב"מ/1 ונסרקה לתיק**.

במהלך הדיון מסרה ב"כ המבקשת כי כרגע הבוחן תנועה מצוי באירוע של תאונה קטלנית ולכן אינו יכול להעביר חוות דעת שתוצג בפני בית המשפט וכי דבר זה יושלם בהמשך.

לאחר שהדיון הסתיים, הגישה ב"כ המבקשת באמצעות "נט המשפט" מסמך נוסף לתיק - חוות דעת שנערכה בתאריך 27.4.22 (חוות הדעת הוכנה לכאורה תוך כדי ניהול הדיון בבית המשפט). חוות הדעת סומנה על ידי **ב"מ/2 ונסרקה**

לתיק. מחוות הדעת עולה כי הרכב אינו קלנועית.

ב"כ המבקשת הפנתה לסרטונים המתעדים את הנהיגה של המשיב ברכב וציינה כי במהלך נהיגתו של המשיב ישב לצדו ילד קטן דבר המעיד על מסוכנות נוספת בהתנהגותו.

עוד טענה כי המשיב בחקירתו מודה בכל העובדות המיוחסות לו בכתב האישום וכי מדובר בתיק על פי מידע מודיעיני. לכן לדבריה מדובר באדם שאין לסמוך עליו, ששב ונוהג בפסילה, תוך כדי הפרת תנאים ויש לעוצרו עד לתום ההליכים.

טענות ב"כ המשיב:

טענות ב"כ המשיב לעניין הראיות לכאורה:

ב"כ המשיב טען כי אין ראיות לכאורה לכך שהמשיב נהג ברכב המצריך רישיון נהיגה.

ב"כ המשיב לא כפר בכך שהמשיב נהג ב"כלי רכב" כלשהו. לטענתו מאחר ומדובר ברכב חשמלי ש"זהותו" אינה ברורה ועל המבקשת להוכיח כי מדובר ברכב הטעון רישיון נהיגה.

ב"כ המשיב הפנה לכך כי רכב מסוג **קלנועית** אינו מחייב את נהגו ברישיון נהיגה, וככל שיש צורך ברישיון נהיגה על המבקשת להוכיח עניין זה.

לדבריו הספק לגבי סוג הרכב עולה מדוחות השוטרים בתיק. לעניין זה הפנה למסמכים הבאים;

דוח הפעולה של השוטר נגר פנחס שטען כי מדובר בקלנועית.

דוח פעולה של השוטר רוברט שטען כי מדובר ברכב חשמלי.

דוח פעולה של השוטר כפיא ענאנא שטען כי מדובר ברכב חשמלי.

ב"כ המשיב הפנה לפסיקה - ע"ח 10632-11-21 וטען כי שם נקבע כי כאשר מדובר ברישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג חייב להיות לרכב רישיון רכב וכי במקום שאין הוכחה לכך כי מדובר בגולפית לא ניתן להתייחס לרכב כגולפית.

ב"כ המשיב הפנה לפסיקה נוספת - מ"ת 8564-03-22 וטען כי שם דובר על רכב חשמלי מסוג טרקטורון וביהמ"ש ציין כי אם יש 'לאקונה' בחוק לא מתקנים אותה באמצעות נהלים אלא באמצעות החוק עצמו.

ב"כ המשיב הפנה לסעיף 39ט לתקנות התעבורה אשר פוטר את הנהג מחובת החזקת רישיון נהיגה על קלנועית.

לעניין המסמכים אותם הציגה ב"כ המבקשת בב"מ/1 ובב"מ/2 ;

ב"כ המשיב התנגד להצגת המסמך ב"מ 1 שהוא חוות הדעת מהתיק הקודם, ואמר כי כאשר צילם את חומר הראיות בתאריך 26.04.22 חוות הדעת לא הייתה בתיק ועורך המסמך אינו רשום כעד תביעה בכתב האישום.

לדבריו המסמך שייך לתיק אחר ולא לתיק שלנו וצורף לתיק שלנו רק לאחר שהתביעה הבינה כי הוא טוען שאין חוות דעת בתיק. לטענתו מדובר במעשה שאינו ראוי וביקש מבית המשפט להתעלם מחוות הדעת.

לעניין המסמך שצורף לאחר הדיון ב"מ/2 - הגיב בכתב לאחר הדיון ומסר כי מדובר בהשלמת חקירה ללא אישור מתאים בכתב וזאת לאחר הגשת כתב אישום. לדבריו למרות פניותיו לב"כ המבקשת לקבל אישור כזה, לא הוצג אישור.

בסעיף 7 לתגובה, כתב כי מסמך ב"מ/2 הוא מסמך "העתק הדבק" מהתיק הראשון.

בנוסף טען כי אין תמונות של הרכב שנבדק ולא ברור היכן צולם הרכב וכי לא ברור אם עורך המסמך הוא בוחן תנועה אשר מוסמך לתת את חוות הדעת. כמו כן טען כי חוות הדעת אינה ערוכה כחוק ע"פ פקודת הראיות.

בדיון שנערך ביום 1.5.22 טען כי שתי חוות הדעת ב"מ/1 וב"מ/2 אינן זהות ולא נין לדעת לאיזה רכב מתייחסת חוות הדעת.

לכן טען כי אין ראיות לנהיגה ברכב הדורש רישיון נהיגה וכי לכל הפחות ישנו כרסום ממשי בראיות המבקשת.

על כן ביקש לשקול לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בתיק.

ב"כ המשיב טען כי הוא מודע לטענה כי המשיב הפר את תנאי מעצר הבית שבהם היה אמור להיות מיום 10.02.22 ולכן ביקש לחלופין כי בית המשפט ישקול את מעצרו של המשיב באיזוק אלקטרוני, ובכך להדק את תנאי המעצר שהופרו על מנת שלא יופרו שוב.

דין והכרעה:

ראיות לכאורה:

המחלוקת העיקרית שבין הצדדים נסובה סביב השאלה האם קיימות ראיות לכאורה לכך שהרכב עליו נהג המשיב מחייב את נהגו ברישיון נהיגה אם לאו.

כאמור, לא הייתה מחלוקת שהמשיב נהג בכלי רכב חשמלי, אלא שהמחלוקת הייתה על טיב הראיות להגדרת סוג הרכב עליו נהג המשיב.

ב"כ המבקשת טענה שמדובר ברכב מסוג "גולפית" כפי שנכתב בכתב האישום, ולכן לדבריה בוצעה עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

לעומת זאת טען ב"כ המשיב כי אין ראיות להוכחת עניין זה ולכן לא ניתן להוכיח את העברות הקשורות לנהיגה. לטענתו הראיות שהוצגו בדיון בעיקר ב"מ/1 ולאחר מכן ב"מ/2 צורפו שלא כדין לתיק ולכן יש להתעלם מהן.

התנהלות המבקשת ביחס להגשת ב"מ/1 וב"מ/2:

המבקשת הסתמכה על המסמכים הבאים:

ב"מ/1 - חוות דעת מתאריך 31.01.22 שנלקחה מהתיק הראשון.

ב"מ/2 - חוות דעת מתאריך 27.04.22 שהוגשה לאחר סיום הדיון באמצעות נט המשפט ולאחר שהטיעונים הסתיימו והצדדים עזבו את האולם.

כפי שניתן היה ללמוד מדברי ב"כ המבקשת בדיון (פרוטוקול הדיון מיום 27.04.22 עמוד 9, שורות 29-31) חוות הדעת הוכנה במהלך הדיון ע"י הבוחן ולאחר הגשת כתב האישום.

המבקשת הגישה את כתב האישום בתאריך 26.04.22 ללא חוות דעת מומחה בתיק לעניין סוג הרכב.

רק כאשר העלה ב"כ המשיב את טענותיו לעניין העדר חוות דעת בתיק, נשלחה חוות הדעת מהתיק הראשון באמצעות הפקס לבית המשפט והוצגה ע"י ב"כ המבקשת בדיון.

כפי שעולה ממסמך "אישור השלמת חקירה", שהוגש ביום 2.5.22 לתיק שנתן ראש היחידה, מופיע כי השלמת החקירה נערכה באישורו - לאור טענות ב"כ המשיב כי לא מדובר באותו הרכב.

ב"כ המבקשת טענה במהלך הדיון כי חוות הדעת מהתיק הראשון ב"מ/1 מתייחסת לאותו רכב בדיוק בו נהג המשיב בתיק שבפני (התיק השני), תוך שהשוותה לתמונות מתיק החקירה של הרכב שנתפס בתיק זה לנתוני חוות הדעת מהתיק הקודם ובקשה שבית המשפט יקבע כי מדובר באותו רכב ממש.

אולם, לאחר שהסתיים הדיון הוגשה חוות דעת נוספת שסומנה ב"מ/2.

מתוך ב"מ/2 ניתן לראות כי מדובר לכאורה בשני רכבים שונים.

אמנם, ייתכן ששניהם דומים בסוגם ושניהם רכב גולפית, אך לא ניתן לומר בשלב זה כי מדובר באותו רכב ממש.

בנתונים שיובאו להלן נלקחו שלושה פרמטרים מתוך שתי חוות הדעת, מהן ניתן ללמוד כי ישנו שוני בגובה, באורך וברוחב כלי הרכב, דבר השולל לכאורה את האפשרות שמדובר באותו רכב ממש, כפי שטענה ב"כ המבקשת.

ב"מ 1/	ב"מ 2/
175 ס"מ	170 ס"מ
170 ס"מ	165 ס"מ
260 ס"מ	250 ס"מ

גובה
מרחק בין הסרנים
אורך

ניתן לראות כי הרכב שנבדק בב"מ/1 הוא גבוה יותר, ארוך יותר ורחב יותר מהרכב שנבדק בב"מ/2.

אכן לכאורה שני הרכבים עונים על ההגדרה של רכב מנועי שאינו קלנועית ע"פ הנתונים המופיעים במסמך שכותרתו "חוות דעת".

התנהלות המבקשת הייתה התנהגות שטוב הייתה לו הייתה נמנעת ממנה.

המבקשת צרפה מסמכים מתיק אחר שלא שהיו בתיק החקירה ושהיה בהם כדי לגרום לטעות שאכן מדובר באותו הרכב.

לאחר מכן בוצעה השלמת חקירה, בעקבות טענות כנד הראיות במהלך הדיון.

בהנחיה מס' 6.11 להנחיות פרקליט המדינה - השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום - הנחיות פרקליט המדינה בסעיף 5, מצוין כי לצורך השלמת חקירה יש צורך באישור ראש יחידת התביעות.

האישור על ידי ראש יחידת התביעות צורף לתיק בתאריך 2.5.22.

הרכב עליו נסע המשיב דורש רשיון נהיגה;

למרות התנהלותה של המבקשת ביחס להגשת המסמכים ב"מ/1 וב"מ/2 שהתנהלה בדרך שאינה מניחה את הדעת, הרי שגם ללא מסמכים אלה, ניתן לקבוע בשלב זה כי ישנן ראיות לכאורה לנהיגה בפסילה ברכב הדורש רשיון נהיגה. ויפורט;

הכלל קובע כי כל רכב מנועי דורש רשיון נהיגה, כאשר רק במקרים החריגים המפורטים בחוק ובתקנות, נקבע כי יש פטור. גכון החריגים - 'רכינוע' ו'קלנועית'. בהיעדר הוראת פטור מפורשת, חלה ברירת המחדל, לפיה כאמור מחויב הנוהג ברכב, ברישיון נהיגה

רע"פ 215/17 אמנון בטיה נ' מדינת ישראל החלטה מיום 29.04.18. - כב' השופט ד מינץ.

פסקה 12:

"אכן, תקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות) קובעות פטורים שונים מחובת רישיון הנהיגה ביחס לכלי רכב מסוימים, אך הן עושות זאת באמצעות קביעה מפורשת. כך למשל, באשר לרכב מנועי מסוג "קלנועית", קובעת תקנה 39ט לתקנות כי הנוהג בו פטור מחובת רישיון נהיגה. בדומה, על פי

תקנה 39 לתקנות, גם הנוהג ברכב מנועי מסוג "רכינע" פטור מחובה זו. אלא שבניגוד לכלי הרכב האמורים, התקנות אינן כוללות פטור מרישיון נהיגה עבור רכב מסוג "גולפית" והדבר מצביע על כך שמחוקק המשנה לא התכוון להעניק פטור מרישיון עבור רכב מנועי זה. בהיעדר הוראת פטור מפורשת חלה כמובן ברירת המחדל, לפיה כאמור מחויב הנוהג ברכב ברישיון נהיגה.

עפ"ת 55589-08-10 מדינת ישראל נ' אבו סיף ; כב' השופט בן יוסף.

" הנני סובר שהוראה השלטת בסוגיה הינה סעיף 2 (א) לפקודת התעבורה, הוראה הקובעת שכל מי שנוהג ברכב מנועי צריך רישיון לנהיגתו, נכון שת"ת 39 ט' ו-יג' מחריגות כלי רכב מסוימים, נכון שגם תקנה 95, העוסקת ברכב תפעולי, מחריגה כלי רכב מסוימים בשטח מיוחד, אך כל שאר כלי הרכב שיש להם מנוע, עפ"י ההגדרה בפקודה, מחויבים לרישיון נהיגה. "

בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: התקנות) מוגדרת קלנועית.

"קלנועית" - רכב מנועי בעל שלושה או ארבעה גלגלים המונע באמצעות מנוע חשמלי שנתקיימו בו כל אלה:

- (1) רוחבו הכולל אינו עולה על מטר אחד;
- (2) **ההיגוי שבו נעשה באמצעות כידון או מוט היגוי בלבד;**
- (3) הוא מיועד לנוסע אחד או שניים בלבד;
- (4) מהירות נסיעתו המרבית המתוכננת על ידי יצרנו אינה עולה על 12 קילומטר לשעה;
- (5) הוא עומד בדרישות תקן ישראלי ת"י 1279 חלק 2 כיסאות גלגלים: כיסאות גלגלים מונעים חשמלית קלנועיות והמטענים שלהם;
- (6) הוא עומד בדרישות טכניות נוספות המפורטות בנוהל העומד לעיון הציבור באגף הרכב במשרד התחבורה בשעות העבודה הרגילות של המשרד.

מהתמונות בתיק החקירה ניתן לראות כי לרכב עליו נסע המשיב **קיים הגנה**. בסעיף קטן (2) להגדרות הקלנועית נקבע כי (2) ההיגוי שבו נעשה באמצעות **כידון או מוט היגוי בלבד;**

לכן, גם ללא חוות דעת, ניתן לקבוע כי מדובר ברכב הדורש רישיון נהיגה, אשר אינו נהנה מהפטור בחוק.

גם עיון בחקירתו של המשיב במשטרה מלמדת כי המשיב עצמו אינו טוען כי הוא נהג ברכב שאינו מצריך רישיון נהיגה והוא אינו כופר בנהיגה ובכך שנהג בפסילה.

המשיב עצמו מודה בחקירתו במיוחס לו, אך טוען שנהג כדי להגיע לרופא בגלל התקפי אסטמה שהיו באותו היום בשעות מוקדמות יותר, וזאת מאחר ולא היה לו כסף לאמבולנס.

לעניין זה יש להוסיף, כי המשיב טען במעצרו הקודם בחודש פברואר כאשר הפר תנאים ושחרר, כי לא ידע שהנסיעה על גולפית אסורה, ולמרות זאת שב המשיב ונהג ברכב דומה שוב תוך כדי מעצר הבית.

מעבר לכל הנתונים האלה, הרי שישנה חוות דעת שבדקה את הרכב שנתפס ב"מ 2/ שנערכה באישור ראש היחידה והקובעת כי לא מדובר בקלנועית.

לכן, אני קובע:

לאור התמונות בתיק החקירה של הרכב שיש בו הגה;

לאור נוסח החוק;

לאור הודאתו של המשיב בחקירתו במשטרה בה הוא מודה בנהיגה בזמן פסילה,

(כל זאת גם ללא הסתמכות על המסמכים שהוגשו על ידי ב"כ הבקש ב"מ 1/ וב"מ 2/)

כי ישנן ראיות לכאורה לנהיגה בזמן פסילה ברכב המצריך רישיון נהיגה, ולכן ישנן ראיות לכאורה שהמשיב נהג בפסילה **תוך כדי הפרת תנאי מעצר בית בפעם השנייה.**

ככל שאתייחס גם לחוות הדעת ב"מ 2/, **הרי שהדבר רק מחזק את עצמת הראיות לכאורה.**

לא מצאתי כי פסקי הדין שהגיש המשיב רלוונטיים למקרה זה, שכן אין כל לאקונה משפטית לגבי הרכב בו נהג המשיב.

בית המשפט העליון הכריע בשאלה המשפטית ברע"פ **215/17 אמנון בטיה נ' מדינת ישראל** וכל ניסיון לשוות למקרה שאלה של לאקונה משפטית על פי פסקי הדין אליהם הפנה, אינו מתאים למקרה זה.

מסכנות המשיב:

בתאריך 5.9.21 המשיב נעצר ושוחרר בתיק מ"ת 1562-09-21, כאשר נתפס נוהג בזמן פסילה. הוטלו עליו תנאים מגבילים של מעצר בית, כאשר בהמשך ניתנה למשיב אפשרות לצאת ממעצר הבית מספר שעות בכל יום.

בתאריך 10.02.22, נעצר המשיב בתיק מ"ת 1299-02-22 לאחר שהפר את תנאי מעצר הבית ועבר עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

בהסכמת המבקשת שוחרר שוב בתנאי מעצר בית מלא למרות הפרת התנאים בעקבות מצבו הרפואי.

עולה אם כן, כי המשיב הפר תנאי שחרורו בפעם השניה תוך ביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

בשתי הפעמים הקודמות הסכימה המבקשת לשחרר את המשיב בתנאי מעצר בית לאור נסיבותיו הרפואיות המיוחדות.

המשיב שב ומנצל את טוב ליבה של המבקשת וסומך על כך שיוכל להפר את תנאי השחרור ובבוא היום יטען כי מצבו

הרפואי אינו מאפשר את מעצרו.

גם בחקירתו במשטרה בתיק זה טען כי יצא מביתו עקב מצבו הרפואי, אולם המשיב נתפס בחנות יחד עם ילד. צפיתי גם בסרטונים של המשיב נוהג, ולא נראה כי המשיב סובל ממצב רפואי בעייתי נכון לזמן הנהיגה בכביש ועצירה ליד חנות האוכל.

תנאי ראשון לקביעת תנאי שחרור ממעצר בתנאים מגבילים או אפילו מעצר בפיקוח אלקטרוני הוא אמון שניתן לתת במשיב. הפרת התנאים מקעקעת את האמון אותו רוחש בית המשפט למשיב המהווה תנאי בלתי ניתן לשחרור לחלופת מעצר. במקרה זה המשיב הוכיח כי הוא אינו זכאי לאמון זה.

בבש"פ 1311/18 הולצמן נ' מ"י (מיום 27.2.2018) - נקבע כי הכלל הוא כי הפרת תנאי שחרור תוביל למעצר.

בבש"פ 1311/18 הולצמן נ' מ"י (מיום 27.2.2018)

כב' השופטת וילנר בפסקה 7 להחלטה:

" הפרת תנאי השחרור מקימה עילת מעצר נפרדת ועצמאית, כאמור בסעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים. מכך נלמדת החשיבות אותה ייחס המחוקק לעמידה בתנאי השחרור. הפרת התנאים מקעקעת את האמון אותו רוחש בית המשפט לנאשם, המהווה תנאי בלתי ניתן לשחרור לחלופת מעצר (בש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי, [פורסם בנבו] פסקה 7 (17.9.2009); בבש"פ 9825/16 אבו סבילה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (2.1.2017) (להלן: עניין אבו סבילה)). יתרה מכך, הפרת תנאי השחרור מהווה כשלעצמה עבירה נוספת של הפרת הוראה חוקית (בש"פ 10001/17 מדינת ישראל נ' דאהר, [פורסם בנבו] פסקה 11 (16.1.2018)). לפיכך נקבע לא אחת כי, ככלל, לא תינתן הזדמנות נוספת למי שהפר את האמון שבית המשפט נתן בו בהעדר נסיבות חריגות ומיוחדות (עניין אבו סבילה, פסקה 11; בבש"פ 6693/17 דאהר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (31.8.2017)). עם זאת, מובן כי לבית המשפט הדן בבקשה למעצר נתון שיקול דעת מלא ועליו להתחשב בנסיבות הקונקרטיות של המקרה שלפניו ותוך התחשבות בנסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו של הנאשם הספציפי וטיבה של ההפרה אשר בוצעה (בש"פ 2155/16 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 8 (22.3.2016)). "

לא מצאתי כי ישנן נסיבות חריגות ומיוחדות במקרה זה המצדיקות לחרוג מהכלל.

המשיב מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1999, לחובתו 31 הרשעות קודמות.

למשיב בעברו כ-10 מקרים דומים של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף.

למשיב מאסר מותנה בר הפעלה למשך 6 חודשים ואם יורשע בשני התיקים המתנהלים נגדו יהפוך המאסר המותנה לחב הפעלה.

המשיב הורשע בתאריך 27.04.21 בתיק 4949-12-19 בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

בנוסף, הוגשו שני כתבי אישום נוספים בגין עבירות של נהיגה בזמן פסילה המתנהלים כנגד המשיב:

תיק פ"ל 1305-02-22 בפני כבוד השופטת וקסמן.

תיק פ"ל 1565-09-21 בפני כבוד השופט אורן בועז (כתב האישום האוחז שני אישומים נפרדים משני תאריכים שונים של נהיגה בזמן פסילה).

הוגש גם תיק פ"ל 10493-04-22 (התיק העיקרי הקשור לתיק זה)

המשיב לכאורה נהג בזמן פסילה בארבעה מקרים שונים (בשלושה תיקים) ללא תיק זה , וזה המקרה החמישי לכאורה במסגרת 4 כתבי אישום, בו הוא נוהג בפסילה.

ב"כ המשיב טען כי מצבו הרפואי של המשיב הינו קשה והציג בדיון צילום של תעודת נכה לצמיתות מתוך הטלפון הנייד.

מעבר לכך לא הוצגו אישורים רפואיים מהלך הדיון.

לאחר שהסתיים הדיון, הוגשו ב"נט המשפט" צילום תעודת נכה וכן מסמכים מהם ניתן ללמוד כך: (מסמך מ 10.2.22)

ניכר כי המשיב "משתמש" במצבו הרפואי כ'מגן' בפני האפשרות שיעצר, ובכל פעם שנעצר טוען כי היה בדרך לבית החולים או לטיפול רפואי. כמו כן טוען כי מצבו הרפואי אינו מאפשר את מעצרו וכי הוא עובר התקפי קוצר נשימה.

מצבו הרפואי לא רק שלא מונע מהמשיב להפר את התנאים שנקבעו ע"י בית המשפט, אלא נראה כי מצבו הרפואי גורם לו להפר את התנאים וזאת מתוך ציפייה שיקבל הקלה בתנאי השחרור לאור מצבו.

מאחר והמשיב מנצל את מצב הרפואי, הרי שגם מעצר בפיקוח אלקטרוני יגרור התעסקות בלתי נגמרת בהפרות של המעצר עם טענות של '**צורך רפואי**'. כמו כן יהיה קשה לשחרר את המשיב בכל פעם שישקק לאישור לטיפול רפואי דחוף והמעצר באיזוק דומה כי אינו ישים מהבחינה הפרקטית.

מאחר ובשב"ס ישנו מרכז רפואי - מר"ש, הרי שככל ויש צורך בכך, המשיב יוכל לקבל טיפול רפואי במסגרת שב"ס.

לכן, איני מוצא במצבו הרפואי של המשיב שיקול עצמאי המטה את הכף לקביעת חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני.

אציין כי לא מצאתי מקום לשלוח את המשיב לקבל תסקיר משירות המבחן וזאת לאור ההפרות החוזרות של תנאי מעצר הבית תוך כדי ביצוע הפרות.

בהתאם **לבש"פ 4214/21 יחיא אבו ג'אבר נ' מ"י וכן בש"פ 27/15 יונס נ' מ"י**, מצאתי כי מקרה זה הוא מקרה בו יש לעצור את המשיב בדרך של כליאה ולכן אין מקום לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

לסיכום;

מאחר וקבעתי כי ישנן ראיות לכאורה לעבירה של נהיגה בזמן פסילה;

מאחר והמשיב הפר פעמיים ברציפות תנאי 'מעצר בית' תוך כדי ביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה;

מאחר והמשיב משתמש במצבו הרפואי כדי להצדיק הפרות של מעצר הבית ובכדי לשכנע את בית המשפט כי אינו כשיר למעצר לאחר ביצוע ההפרות;

לכן, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, א' אייר תשפ"ב, 02 מאי 2022, בהעדר הצדדים.